

**Desarmar la
reraguarda
és armar el
front.**

L'IDEAL

FRANQUEIG CONCERTAT

(Segona època) Any II-Núm. 64 Setmanari afiliat a l'Esquerra Republicana de Catalunya Preu 15 cèntims
LLEIDA: divendres 14 de maig de 1937. Redacció i Administració: Blondel, 60. Telèfon 1221

EDITORIAL

COMENTARIS AL MOMENT ACTUAL

Encara no fa una setmana que ha cessat la lluita fratricida entre els sectors antifeixistes de la reraguarda i, altra vegada ja és noten indicis que revelen que la lluita no ha acabat. Només hi ha una treva, però no hi ha pau als esperits.

Entre morts i ferits, pel cap baix, deuen arribar a un miler les baixes dels bàndols en pugna. Heu-vos aci una batalla que l'enemic ha obtingut sense una pèrdua del seu cantó. Si aquests homes que han caigut pels carrers de Barcelooa haguessin sacrificat la seva vida al front, probablement haurien pogut prendre a l'adversari alguna posició important i ocasionar-li considerables víctimes. Ara han estat baixes endebades. Però això, que aplicat a l'aspecte militar és molt, ho és més, encara, en l'ordre moral. La ruptura de la concòrdia interior significa un afebliment de les nostres energies que no pot fer més que minvar la nostra potencialitat de combatents, a satisfacció dels revoltats. Finalment, en l'ordre internacional és on, potser, l'estrall pesa més, car el coeficient de confiança i de solvència que ens havíem pogut guanyar, fronteres enllà, a costa dels sacrificis d'aqueixos deu mesos, haurà baixat molt, i pesarà contra nostre en el curs de la fase final de la guerra, en la que sembla hem entrat.

Tal és el balanç tràgic. Si després de l'ocorregut es veiessin propòsits d'esmena, menys mal. Però no ens fem massa il·lusions ni podem enganyar-nos. No cal més que passar els ulls pels diaris per a veure que segueix el confusionisme i l'equivoc, i que encara sense cicatritzar la greu ferida soferta, més que curar-la, sembla que es vulgui infectar.

Una de les coses que produeixen un efecte pitjor és veure com per aqueixos carrers es passegen tants joves, que probablement la major part no hauran estat al front, exhibint armes curtes o llargues. Per sort, l'enemic, és, encara bona cosa de quilòmetres lluny. Aleshores, per què aqueix espectacle enervant? D'armes no n'hi hauria d'haver més que al front i a mans del poder públic en el qual tots hi estem representats. El contrari és certificar públicament que no sols no hi ha unitat material i espiritual al nostre front sinó que vivim en continu rezel, desconfiant uns dels altres. Per això advoquem per una acció de govern en aquest sentit, mesura sense la qual no hi haurà un ordre a la reraguarda, i, sense ell, no es pot guanyar la guerra.

Una altra important mesura a prendre: que s'acabin tots els signes exteriors que ens diferencien. Legió tal, Divisió qual, caserna x; tot això ha pogut durar fins ara, però és hora que fineixi i que no hi hagi soldats, batallons, controls, comanaments i casernes més que de l'Exèrcit Popular manat per una sola direcció responsable. Seguir com ara és persistir en un estat caòtic que sembla miracle haguem pogut resistir. Sols així l'Exèrcit Regular serà quelcom més que una vana esperança. Sols així s'explica el què passa a Madrid, a Andalu-

Prou sang antifeixista!

Dissabte passat al matí, fot Lleida anava ple de la nova sobre l'assassinat de dos antifeixistes més. Efectivament, duran la matinada de l'esmentat dia, varen ésser morts d'una manera covarda els milicians Talavera Ortiz i Antoni Vidal, quan es trobaven fent sentinella a la gasolinera del carrer de l'Acadèmia Mariana.

Els autors del monstruós fet no han estat trobats i per les noícies recollides es desprèn que l'acte fou realitzat en condicions altament favorables per a l'impunitat dels assassins.

Nosaltres que hem tributat ja, amb dos dels nostres militants, la nostra part a l'acció terrorista i matonesca de certs elements i que tenim encara fresques les ferides obertes amb l'assassinat d'Eustasi Flor i Marcel·lí Cid, tornem a protestar sincerament, pregona, de la repetició de tants monstruosos fets.

Juventut Republicana de Lleida, davant aquesta nova mostra de salvatgisme, féu constar la seva enèrgica protesta, per mitjà de la nota que donem a continuació, radiada per l'emissora local

«Lleidatans: la nit del dissabte propassat queien vilment assassinats al sortir del nostre casal *Juventut Republicana*, Eustasi Flor i Marcel·lí Cid, estimats consocis nostres. Avui, aquesta matinada, han caigut també assassinats dos militants d'altres organitzacions.

Aquests fets no poden produir-se

sense que el nostre Partit, Esquerra Republicana de Catalunya, formuli davant del poble la més enèrgica protesta per l'us d'aitals procediments que sempre havem rebutjat i que solament poden beneficiar al feixisme, creant odís i rezels entre els partits i organitzacions que formen el front antifeixista, quant pel contrari cal la màxima unió i comprensió per part de tots, per a portar a bon fi, la tasca gegantina que tots plegats varem iniciar el 19 de juliol, aixafar totalment el feixisme a Espanya.

Esquerra Republicana de Catalunya denuncia als covards autors d'aquests repugnants fets, els quals, portin el carnet polític o sindical que portin, no són altra cosa que feixistes infiltrats en la nostra reraguarda i la missió dels quals no és altra que la d'actuar d'agents provocador en contra de la unitat antifeixista.»

Diumenge passat al matí tingué lloc l'acte de l'enterrament dels antifeixistes Talavera Ortiz i Antoni Vidal, acte que es vegé concorregudíssim i al qual assistiren representacions de tots els partits i particularment de les organitzacions a les quals pertanyien els finats.

Descansin en pau els dos dissortats antifeixistes i que llurs cadàvers siguin els últims que taquin les pedres de la nostra vo'guda ciutat.

L'Exèrcit Popular Regular és base de victòria.

sia i a Euzcadi, on totes aqueixes mesures estan en vigor. Sols per no fer-ho així es comprèn el descrèdit que cau damunt Catalunya per la ineficàcia nostra a la batalla d'Aragó, ineficàcia deguda a que, diguem-ho cruament, no hi ha exercit.

Tot això ho demanen la U. G. T., els socialistes, Estat Català, els rabassaires, els federals, els comunistes, Acció Catalana, Izquierda Republicana i nosaltres. I és evident que aqueixes forces conjuntes representen una opinió tan preponderant que autoritza al Govern, i l'obliga, a desenrollar ràpidament una actuació resolta en aquest sentit.

Els moments són greus, però si es fa el degul encara hi ha remei. Del contrari, preparem-nos a totes les adversitats que, segurament, seran més que les que poden imaginar-se.

El Govern té la paraula.

Una sola autoritat: la del Govern